USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobce: **V. Q. N.**, zastoupený JUDr. Marcelou Oškrdovou, advokátkou se sídlem Národní 416/37, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021, č. j. OAM-503/ZA-ZA10-HA10-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 6. 8. 2021, č. j. 58 Az 3/2021 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 1. 2021. Tímto rozhodnutím bylo určeno, že jeho žádost ze dne 5. 8. 2020 o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) nepřípustná a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastaveno.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce do České republiky přicestoval poprvé v roce 2003, naposledy pak v roce 2018. Je svobodný a bezdětný, politicky se nikdy neangažoval. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 25. 3. 2019 kvůli svým zdravotním problémům, pronásledování v zemi původu se neobával. Tuto žádost vyhodnotil žalovaný jako účelovou s úmyslem legalizace pobytu a rozhodnutím ze dne 14. 6. 2019 ji zamítl. Uvedené rozhodnutí pak obstálo i v řízení o žalobě a následné kasační stížnosti. Opakovanou žádost ze dne 5. 8. 2020 podal žalobce s ohledem na probíhající pandemii onemocnění Covid - 19, kvůli němuž se dle svého vyjádření nemůže vrátit do Vietnamu.

[3] V návaznosti na výše uvedené skutečnosti krajský soud zdůraznil, že hlavním smyslem a účelem úpravy institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žalobce a jež nemohl uplatnit během předchozího řízení. Může se přitom jednat i o skutečnosti, k nimž došlo v průběhu času, např. v důsledku změny situace v zemi původu nebo při změně poměrů ve vztahu k osobě žalobce. Dle názoru krajského soudu v posuzované věci žalovaný správně uzavřel, že žalobce v tomto směru žádné nové skutečnosti v opětovné žádosti neuvedl. Pandemická situace takovouto skutečnost nepředstavuje, neboť se týká všech států, včetně České republiky, nikoliv pouze Vietnamu, a posouzení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany proto nemůže nijak ovlivnit. Poukázal přitom na skutečnost, že o této otázce bylo již Nejvyšším správním soudem judikováno, a to v usnesení ze dne 7. 7. 2021, č. j. 4 Azs 141/2021 - 49. Napadené rozhodnutí žalovaného tudíž vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Konkrétně namítal, že v jeho případě je třeba pandemii onemocnění Covid - 19 posoudit jako novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a to zvláště se zřetelem na jeho chronické ledvinové onemocnění. Stěžovatel je tak příslušníkem rizikové skupiny ohrožené na životě a zdraví. Za této situace je nemožná jeho letecká přeprava do země původu, neboť neexistují opatření, která by ho během cesty dostatečně ochránila a neuskutečňují se ani žádné repatriační lety. Aktuální pandemická situace ve Vietnamu je přitom velmi nepříznivá, hroutí se tamní zdravotnictví, jsou zavedena extrémní restriktivní opatření a dochází k občanským nepokojům.

[5] Stěžovatel tak má za to, že byť pandemie postihuje všechny státy světa, jsou země, které celkově zvládají problém lépe a jsou schopny v nejhorších vlnách pandemie zajistit bezodkladnou lékařskou péči všem osobám, jako tomu bylo v letech 2020 a 2021 v České republice, a naproti tomu jsou země, které nápor nezvládají, jako je Vietnam. Z tohoto důvodu je toho názoru, že mělo dojít k meritornímu posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Zodpovězení otázky, zda lze pandemii onemocnění Covid - 19 považovat u člověka s chronickým onemocněním za novou skutečnost pro účely posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, pak považuje i za důvod přijatelnosti kasační stížnosti. Závěrem stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k meritornímu přezkumu napadeného rozsudku, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je

proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[9] V projednávané věci nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se za účelem sjednocování judikatury. Otázka, zde pandemie onemocnění Covid - 19 může představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, byla již posuzována v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2021, č. j. 4 Azs 141/2021 - 49. Z tohoto usnesení ostatně krajský soud při posouzení věci také vycházel. Nejvyšší správní soud zde stanovil, že pandemie není svojí povahou novou skutečností, která by mohla ovlivnit posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť se netýká specificky státu žalobcova původu, ale zahrnuje všechny státy světa, včetně České republiky. Pandemie samotná pak nespadá pod žádný z důvodů uvedených v § 12 a §14a zákona o azylu. Individuální situace žalobce na tomto obecném hodnocení jevu nemůže nic změnit, není ostatně zřejmé, jaký zásadní přesah vlastních zájmů stěžovatele by věcné posouzení jeho kasační stížnosti mělo mít. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle výše uvedeného § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[10] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnost (§ 60 odst. 1 a 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. prosince 2022

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu